



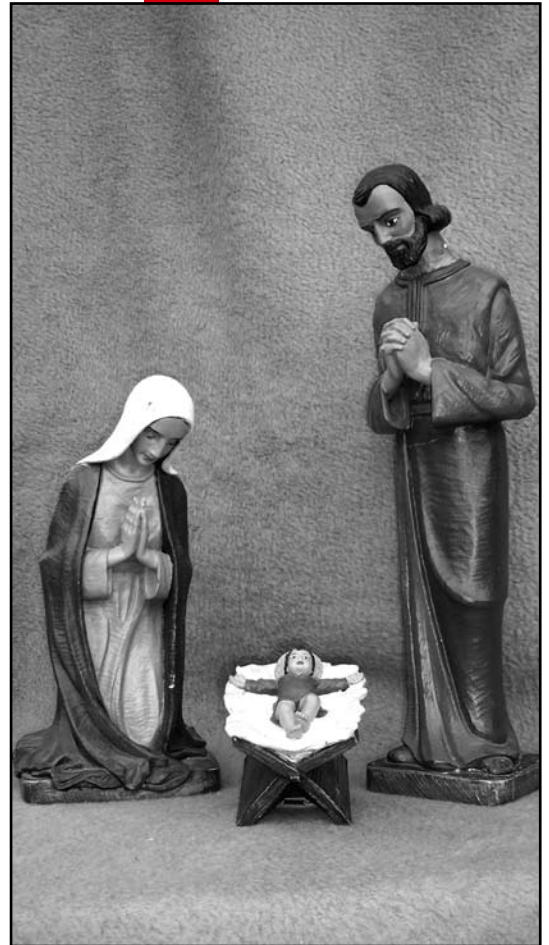
Uitgave van de Camillianen in Nederland

Roermond, Heinsbergerweg 174, 6045 CK, Tel. 0475-321985, Fax 0475-324784
Internet: www.camillianen.nl, E-mail: camnl@xs4all.nl

Kerstmis

Dit jaar vier ik voor de 64^{ste} keer Kerstmis. Hoewel ik me van de eerste keren niets kan herinneren, komen er wanneer ik terugkijk een aantal beelden bovendien.

Uit het begin van de jaren 50 kan ik me nog herinneren hoe we thuis de kerststal bouwden. Letterlijk bouwden, want elk jaar werd er een nieuwe kerststal gemaakt van karton en gips, deuren die van triplex plaatjes gezaagd werden en om die echt oud te laten lijken hoefde je niet netjes recht te zagen, met schoensmeer en modder uit de tuin werd de nieuwe stal snel oud gemaakt en dan konden de bewoners op 24 december hun intrek nemen. Als kind 's nachts naar de nachtmis was een heel spannende aangelegenheid. Door het donker naar de plechtige Mis met al die misdienaars en mooie gewaden en prachtige liederen. En dan weer door het donker naar huis voor het kerstontbijt, waar dingen op tafel kwamen waar je het hele jaar alleen maar van kon dromen. Een geweldig feest, met liedjes rond de kribbe en kaarsjes die vanwege het brandgevaar voortdurend in de gaten gehouden moesten worden. En dan al die vrije dagen met spelletjes en wandelingen door de kou en soms ook ruziemaken tijdens



*Lees verder
op pagina 2.*

Van de redactie

Vanwege het komende Kerstfeest gaat deze aflevering van de Camillusbode over "Moeder en Kind". We berichten over verschillende projecten op dat gebied.

Met de uitgave van juni 2009 is er iets mis gegaan. Een aantal mensen heeft een oude uitgave ontvangen, van december 2008. Wie precies, was niet te achterhalen. Onze oprechte excuses daarvoor. Wilt u alsnog een exemplaar van juni 2009 ontvangen, laat het ons dan even weten.

De Camillianen wensen u allen Zalig Kerstfeest en Gods zegen voor 2010!

p. Piet Denneman, Camilliaan

Verschijnt gratis tweemaal per jaar in een oplage van 1900 exemplaren, hoewel giften voor de missie of de onkosten welkom zijn.

*Giro: 16 90 120 t.n.v.
Administratie St. Camillusbode Roermond
of: 10 63 218 t.n.v. Missiecentrale Camillianen
Roermond
ISSN nr. 0008-221*

dat feest van de vrede. Een ander beeld komt boven van mijn noviciaat in Tirol in Oostenrijk, waar we 's morgens om 4 uur het warme bed werden uitgejaagd om met een houten sneeuwploug en pure menskracht de weg naar het dorp vrij te maken, zodat de mensen naar de Hoogmis konden komen, want 's nachts was er weer een flink pak sneeuw gevallen. De beelden tuimelen over elkaar heen. Kerstmis begin jaren 80 bij de Zonnebloem in Eindhoven. Toen ik na de Mis en de gezellige ontmoeting tegen drie uur naar huis reed en het buiten 13 graden boven nul was. Beelden ook van hoop van vertedering om het feest zelf. De verlosser die steeds opnieuw werd verwacht. Elk jaar opnieuw vieren, dat het anders kan en eigenlijk moet, dat er in dat feest van Kerstmis een geweldige boodschap ligt. De komst van God in de geboorte van Jezus van Nazareth was natuurlijk puur aanbodgericht. Niemand had er om gevraagd. Alhoewel eeuwenlang mensen droomden en hoopten op een tijd en samenleving, die weer zou gaan lijken op dat paradijs, dat verloren was gegaan, maar de hunkering ernaar zit nog diep in onze genen. Dat dromen, verlangen en hopen ging echter vaak gepaard met visioenen van bevrijding, verlossing door overheersing en macht. Hoe kan er een echte verandering en bevrijding tot stand komen,

wanneer die niet met macht gevestigd en doorgezet wordt? De afrekening met het oude kost nu eenmaal slachtoffers en een tijd van leren omdenken of indoctrinatie. Daarna zal het paradijs hersteld worden. Methoden die we terugvinden bij sommige kerkelijke leiders, bij Napoleon, Hitler of Marx. Ook bij sommige veranderingsprocessen in de gezondheidszorg kom je deze methoden onversneden tegen. De komst van Jezus met Kerstmis werd dus een teleurstelling van jewelste voor al die mensen die het heil verwachtten van een God die ingrijpt en orde op zaken stelt. Er kwam een baby, kwetsbaar, vervolgd en vanaf zijn eerste ademtucht een weerloze bedreiging voor de macht. Niet vanwege zijn legers of vermogen om mensen op te zwepen tot revolutie, maar door mensen vrij te maken van hun angsten, hun egoïsme en bewust te maken van een wereldwijde solidariteit. Daarnaast een ongehoorde bijstelling van het beeld en de persoon van God. Daarom is het kerstfeest voor mij steeds weer een moment van bezinning op de opdracht, dat echte verlossing en verandering alleen mogelijk is in dienstbaarheid aan de zwakken en armen, aan het bouwen aan een wereld van vrede, gerechtigheid en warme aandacht voor allen. In deze hoop wens ik u allen een zalig Kerstfeest toe.

Paul Schreur

Gezondheid: een recht waarvan Tanzaniaanse kinderen niet kunnen genieten

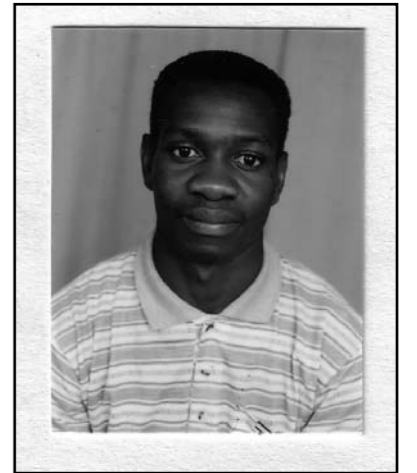
De Verenigde Naties hebben afgesproken, dat gezondheidszorg een fundamenteel mensenrecht is, maar in Tanzania is gezondheidszorg een luxe die ver buiten het bereik ligt van de meerderheid van de Tanzaniaanse kinderen en hun ouders.

Wanneer je terug kijkt naar de voorbije goede oude tijd van de Ujamaa (het Tanzaniaanse socialisme van president Nyerere) zie je dat de gezondheidszorg toen nog niet zover ontwikkeld was, maar wat er voor handen was, was er voor allen. De gezondheidszorg was een publieke zaak en geen bedrijf om winst mee te maken. Het kapitalisme bracht na die tijd van Ujamaa een nieuwe mentaliteit, die de Tanzanianen vreemd was. Voor de nieuwe heersers was gezondheidszorg gewoon zaken doen. Hoewel er veel nieuwe zorginstellingen gebouwd werden, bleef de openbare sector arm in vergelijking met de zogenaamde privé-instellingen, waar de armen niet kunnen komen. De gezondheidszorg als bedrijf is een nieuw idee voor de mensen die in het Ujamaa tijdperk opgroeiden. Maar het is heden ten dage een concept, dat aan invloed wint door de jongeren en de individualistische rijke lui, de neefjes van het kapitalistische noorden.



In dit kapitalistische systeem zijn er meer mogelijkheden gekomen om geholpen te worden, maar de arme heeft geen toegang tot die mogelijkheden. Een arm mens heeft noch toegang tot het onderwijs noch tot de diensten van de gezondheidszorg. Sinds onderwijs net als zijn neef de gezondheidszorg een zaak van kopen en verkopen geworden is, kunnen arme mensen hun kinderen niet naar school laten gaan en dus ook geen gezondheidsvoorlichting en onderwijs laten krijgen. Als zij ziek worden kunnen zij zich de diensten van de zorg niet permitteren net zomin als van de preventieve gezondheidszorg. Het kapitalisme maakt de zorg armer en doet die armoede tegelijkertijd toenemen onder de arme meerderheid van de bevolking. Armoede bevordert armoede

en daardoor weer slechte gezondheid, een vicieuze cirkel in een kapitalistische gezondheidszorg. Door de armoede en de slechte gezondheid van de arme meerderheid kunnen de rijken blijven stelen van de armen door goedkoop medicijnen van slechte kwaliteit te verkopen die niet werken. Soms zijn die medicijnen al lang verlopen of gewone nep. Binnen de kapitalistische rechtbank is de arme al veroordeeld voor hij of zij voor gerecht gebracht wordt. Het gebeurt regelmatig, dat vrouwen buiten de kliniek bevallen nadat zij werden afgewezen, omdat zij niet konden betalen. Maar dat is geen nieuws in Tanzania. Aan de oude van dagen was beloofd, dat zij gratis behandeld zouden worden, maar vrouwen van boven de 75 jaar, die wegens



hartproblemen of malaria hulp zoeken, wordt de toegang tot de kliniek geweigerd omdat zij niet kunnen betalen. Ouders brengen hun kinderen pas naar de kliniek wanneer alle alternatieven als kruiden en de goedkope medicijnen op de markt hebben gefaald. Wie kan het hun kwalijk nemen? Ze kunnen niet hun malaria behandelen en tegelijkertijd sterven van de honger. Naar de kliniek gaan is vaak alles uitgeven wat ze nodig hebben om te overleven. Misschien heeft het kapitalisme in Tanzania de toegang tot de gezondheidszorg vergroot, maar tegelijkertijd ontzegt het de armen en vooral de meest kwetsbare groep de toegang tot de zorg. Het gaat dan vooral om moeders, kinderen en de ouderen. Tanzania ligt in Afrika, waar elk jaar rond de 400.000 kinderen geboren worden, die geïnfecteerd zijn met HIV/Aids, dus het is al moeilijk genoeg voor de gezondheidszorg. De uitdaging voor de Tanzaniaanse Camillianen is op het ogenblik om stem te geven aan deze uitgesloten kwetsbare groepen, aan wie het fundamentele recht op gezondheidszorg wordt geweigerd en ook zelf de handen uit de mouwen te steken waar ze maar kunnen.

Shukrani Mbirigenda

Aidswezen Project Yombo Dovyа werpt zijn vruchten af

Nadat we lange tijd onze aandacht gericht hebben op de watervoorzieningen in Tanzania, door het (laten) slaan van waterputten die we nu op vele plaatsen tegenkomen, hebben we 3 jaar geleden onze aandacht wat meer gericht op het aids-wezen probleem in en rond de missie van Pater Camille Neuray, in Yombo Dovyа Dar es Salaam Tanzania. Door het voeren van acties in

Nederland en zelfs in België hebben we inmiddels al heel wat geld bij elkaar gebracht om kinderen, die hun ouders aan aids zijn kwijt geraakt, te helpen.

We proberen om zoveel mogelijk kinderen toch in de gelegenheid te stellen de school te bezoeken. Daarvoor moet natuurlijk ook betaald worden en de verzorgers van deze kinderen (Opa's Oma's Ooms en Tantes of andere familieleden) ontberen meestal de middelen om hierin te voorzien.

Per kind hebben we ongeveer 55 euro per schooljaar nodig voor de aanschaf van een uniform, het schoolgeld wat boeken en schriften pennen etc. Ook krijgen ze dan nog dagelijks een beker /bordje eten dat door vrijwilligers uit de parochie wordt gekookt. Het is geen uitgebreide maaltijd maar de kindermaagjes zijn in elk geval een keer per dag gevuld. Inmiddels hebben we al ruim 5000 euro bij elkaar gebracht en hebben al een honderd tal kinderen kunnen profiteren van deze kleinschalige maar



zeer effectieve manier van hulpverlening.

Op dit moment loopt nog een project in de basis school Het Palet in Nuenen en in het Belgische Hamont waar Willie en Henk, die ook een bezoek aan Tanzania brachten, proberen om nog wat geld te verzamelen. Zij wisten in Augustus al 1000 euro bij elkaar te krijgen voor dit mooie project.

Dus als U een aids-weesje wilt steunen, door haar/zijn schoolgeld te betalen, zou dat zeer welkom zijn.

U kunt Uw donatie doen door

het storten van vijf en vijftig euro (meer of minder mag ook natuurlijk) op rekening 1063218 van Missie Centrale Paters Camillianen in Roermond o.v.v Aidswezen Dovyа of op nummer 2113703 van Louis Staals o.v.v. Aidswezen Dovyа. Ik reis regelmatig naar Tanzania en overhandig het bedrag rechtstreeks aan pater Camille. Nogmaals, het is kleinschalig maar het werpt echt vruchten af en er blijft geen cent aan de strijkstok hangen.

*Met vriendelijke groet
Louis Staals*



Nieuwtjes uit de orde

Nederland

Op 7 oktober vierde Trix Coerts haar 25 jarig professiejubileum. Met familie, vrienden en medebroeders uit binnen- en buitenland werd op passende wijze dit feit gevierd. Wat 25 jaar geleden begon als een experiment is nu uitgegroeid tot een vaste waarde binnen de Nederlandse groep Camillianen. Naast Trix hebben we nog een tweede medezuster, namelijk Maria Poulisse, die in Barranquilla haar Camilliaanse charisma beleeft. Over haar werk met de kinderen in CE Camilo kunt u elders in deze Camillusbode lezen.



Op 2 februari begint Vincent Sterring met zijn noviciaat binnen de groep Nederlandse Camillianen. Hij zal tijdens deze periode van bezinning en opleiding de groep Camillianen in Roermond komen versterken.



Kardinaal Varkey Vithayatil zegent het nieuwe centrum in.

India

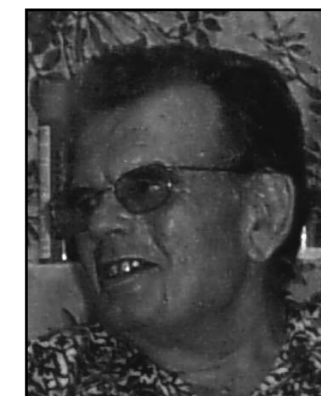
In oktober werd herdacht, dat de Camilliaanse groep in India 25 jaar bestaat. Deze afgelopen 25 jaar gaven een explosieve groei te zien. Er zijn momenteel 6 gemeenschappen die zich vooral richten op HIV/ AIDS patiënten en daar binnen India veel erkenning voor krijgen. Ter gelegenheid van het feest werd de Indiase groep officieel een vice-provincie van de orde, dat is de laatste stap voordat het een zelfstandige provincie wordt.

De groep in India bestaat uit 42 leden. Van de 1.2 miljard inwoners van India zijn slechts 2% katholiek. Zoals overal ter wereld kent onze Camilliaanse zorg voor de zieken geen onderscheid in geloof, dus iedereen die aanklopt wordt naar vermogen geholpen.

Tanzania

Op 22 november werd de nieuwe parochie Busa in Dar-Es-Salaam, die door de Camillianen aldaar gesticht was, officieel door de kardinaal aan een nieuwe pastoor overgedragen. Deze nieuwe pastoor is geen Camilliaan.

Pater Louis Hobus is 22 november naar Nederland teruggekeerd. De uit Heythuysen afkomstige Camilliaan werkt al ruim 48 jaar in Tanzania. Wegens ziekte moest hij helaas naar Nederland terugkomen. Wij hopen, dat hij hier weer kan opknappen.



De moeders van CE CAMILO

Groei in CE CAMILO

Vorig jaar december vierde CE CAMILO, het centrum voor gehandicapte kinderen in la Paz, Barranquilla, zijn 10-jarig bestaan.

Tussen 1998 en 2009 is er heel wat veranderd. Zowel het centrum als het team als de kinderen zijn geweldig gegroeid. We hebben steeds een stukje aan en op en naast het gebouw gezet: ik ben de tel van het aantal uitbreidingen kwijt geraakt, ik geloof dat we nu met de 17° of 18° uitbreiding bezig zijn. Er werken nu 40 mensen in CE CAMILO en het aantal kinderen is gegroeid van 15 in 1998 tot 215 in 2009. Ook de kinderen zelf zijn gegroeid en daarom zijn we een paar jaar geleden begonnen met vakonderwijs voor gehandicapte jongeren. Iets wat niet veranderd is, is het belang van de moeders in alle activiteiten op het gebied van onderwijs en revalidatie. De zorg is een stuk verbeterd, we hebben nu eigen therapeuten,



Hortensia bij de therapie van haar zoon Willian.



Bijeenkomst met moeders (en een vader).

onderwijskrachten, een ruim, goed gebouw en uitstekende contacten met de Colombiaanse kinderbescherming. Volgend jaar kunnen we zelfs een eigen revalidatiearts aantrekken met steun van een stichting uit Nederland. Maar alles wat we in CE CAMILO doen blijft steken als de familie niet meewerkt. En "de familie" kun je meestal wel vertalen als "de moeder". Soms is het de oma of een zusje en een heel enkele keer is de vader of opa degene die het contact met CE CAMILO onderhoudt.

Activiteiten gericht op de moeders

CE CAMILO nodigt de moeders uit om een of twee keer in de week bij de lessen en therapie te zijn. Zodat ze zien wat er met hun kind gebeurt en het thuis ook kunnen toepassen. Voor elk kind maakt het team samen met de familie een behandelplan, en natuurlijk moet daar

moet ook thuis aan gewerkt worden. Elke week worden er scholingsbijeenkomsten georganiseerd. Ouders die dat willen kunnen in CE CAMILO advies en spullen krijgen om zelf hulpmiddelen voor hun kind te maken in onze werkplaats. En natuurlijk worden de moeders ook uitgenodigd voor de feestjes: de dag van het kind, het Camillusfeest, de dag van het gehandicapte kind en het Kerstfeest. De respons van de moeders is heel wisselend. Een stuk of 30 moeders komen elke dag, anderen komen 1 keer in de week, sommigen komen alleen als er feest is en weer anderen zien we nooit. We willen zoveel met die moeders en we mopperen wat af als ze onze plannen niet uitvoeren! We willen dat ze de hoofdrol spelen, maar niet iedereen heeft de capaciteiten en allure om steracteur te worden. En natuurlijk willen wij de regie voeren en dat maakt het spel voor sommige moeders niet zo interessant, want zij hebben heel andere prioriteiten.

De situatie thuis

Colombia kent geen rugzakjes voor de zorg aan gehandicapte kinderen. De gehandicapte kinderen (én volwassenen) zijn volkomen afhankelijk van hun familieleden. Het merendeel van de ouders heeft weinig onderwijs gehad en is werkzaam in de informele sector. Slechts 15% van de gezinshoofden heeft vast werk met recht op sociale voorzieningen. Ruim de helft van de kinderen in CE CAMILO komt uit een gebroken gezin. Meestal wonen ze bij hun moeder, soms met een stiefvader, vaak samen met moeder in het huis van de grootouders of een oom of tante. De huizen zijn vrij klein, vaak overbevolkt en niet ingericht op het handicap. Er bestaat een vicieuze cirkel



Estefania (14 jaar) met zusje, oma, tante, moeder en oom.



Het vereist veel zorg Willian te voeden.

tussen armoede en handicap die zich uit op 3 punten:

- Arme vrouwen hebben meer kans op een gehandicapt kind vanwege de slechte levensomstandigheden en de slechte gezondheidszorg rond de geboorte.
- Het feit dat de familie arm is maakt ook dat de handicap verergert. De mogelijkheden voor behandeling, revalidatie en goede hulpmiddelen zijn miniem en daardoor worden de beperkingen in het dagelijkse leven als gevolg van de handicap veel groter.
- Het hebben van een gehandicapt kind leidt tot grotere armoede en een slechtere kwaliteit van leven voor het hele gezin. De zorg voor een gehandicapt kind is een kostbare aangelegenheid en slurpt een deel van het gezinsinkomen en de tijd van het gezin op. Veel spastische kinderen hebben kauw- en slikproblemen waardoor een groot deel van het voedsel niet in hun mond terecht komt maar in hun kleren of hun gezicht. Dat betekent niet alleen dat er meer gewassen moet worden, maar ook dat het kostbare voedsel voor de helft

verloren gaat. Hoe zwaarder de handicap is, hoe geïsoleerder de gehandicapte leeft en hoe beperkter de mogelijkheden van de gezinsleden zijn om het huis te verlaten, sociale relaties aan te gaan, een opleiding te volgen en inkomsten te verwerven.

Slechte zorg

Barranquilla telt een groot aantal ziekenhuizen, klinieken en gezondheidscentra, maar daar wordt relatief weinig gebruik van gemaakt door onze kinderen. Het transport naar de ziekenhuizen is een groot probleem voor de familie. Als het kind al wat groter en zwaarder is, is het bijna niet te vervoeren in de bus (die zijn totaal niet aangepast) en een taxi is te duur voor de meeste ouders. De overheidsziekenhuizen functioneren ook niet echt goed. Er is veel bureaucratie en corruptie, de mensen worden van het kastje naar de muur gestuurd, de apparatuur is dikwijls kapot, en het personeel gaat vaak in staking omdat de gemeente de



salarissen niet op tijd betaalt. Daar komt nog bij dat veel ouders een irreële verwachting hebben van de zorg: als ze dan eindelijk bij een specialist of een therapeut zijn, hopen ze dat die een klein wonder bewerkstelligt en dat hun kind binnen afzienbare tijd gaat lopen, praten, zien, horen etc. Zonder een goede zorg lopen de kinderen het risico van ernstige gezondheidsproblemen als ontstoken doorligwonden, chronische ondervoeding, infecties van de luchtwegen vanwege problemen met het slikken, nierinfecties, vergroeiingen en luxaties van gewrichten en zelfs een voortijdige dood. De afgelopen

Moeder van een gehandicapt kind: een wedloop met hindernissen.

jaren zijn 18 gehandicapte kinderen overleden. Bij 7 kinderen was er sprake van verwaarlozing van de kant van de familie en in 5 gevallen schoot de zorg in het ziekenhuis ernstig tekort.

De moeders

Dus eigenlijk kun je wel stellen dat het een onmogelijke opgave is in zo'n situatie voor een zwaar gehandicapt kind te zorgen. Zeker als dat kind dan ook nog gedragsstoornissen heeft of niet zindelijk is. Vaak weet de familie niet hoe ze moet omgaan met de handicap. Sommige kinderen worden thuis mishandeld, anderen worden overbeschermd en "klein" gehouden. In Nederland zouden de meeste van onze kinderen in een gezinsvervangend tehuis geplaatst worden. Maar in Colombia bestaat deze mogelijkheid niet, dus de moeders hebben geen keus. Zij zorgen zo goed en zo kwaad als het gaat voor hun kind. CE CAMILO probeert hen daarbij te helpen. Ik heb veel bewondering voor onze moeders. Ook in een onmogelijke situatie weten zij te overleven en houden ze er de moed in. Zij hebben een geweldige draagkracht. Ze staan er vaak alleen voor en

naarmate het kind groter wordt is die zorg ook fysiek erg zwaar. Er wordt heel wat afgezueld met onze kinderen, want goeie rolstoelen zijn schaars! (Als alles goed gaat krijgen we binnenkort een container met rolstoelen uit Nederland). En toch heeft die enorme draagkracht ook een minder positieve kant, want vaak verdragen de moeders veel te veel: ze nemen het zoals het komt en zoeken geen oplossing voor hun problemen. Ze aanvaarden het als hun man hen een pak slaag geeft of een andere vriendin zoekt, ze vinden het vanzelfsprekend dat hun kind geen goede zorg krijgt en protesteren niet als



Jesús en zijn moeder Cielo (Cielo betekent "Hemel").

de dokter geen uitleg geeft of weigert medicijnen of verder onderzoek voor te schrijven. Ze aanvaarden het ook als hun kind pijn heeft, ondervoed is, onderuit gezakt zit of een poepbroek heeft. Ik vind het na 24 jaar Barranquilla nog steeds af en toe moeilijk te bepalen wanneer ik moet afwachten en wanneer ik moet doordouwen. Er zijn veel kleine dingen die je kunt doen om de dagelijkse leefsituatie van een gehandicapt kind te verbeteren, dat hoeft niet veel geld te kosten. Als je het kind op een stoeltje voor je huis zet in plaats van binnenshuis of op het erf achter je huis, heeft het veel meer mogelijkheden tot contact en toch doen veel ouders dat niet. En waarom leg je niet een kussentje of een doek in de stoel van het kind zodat het kind geen schaafwonden krijgt? Maar ja, ik heb gemakkelijk praten, want ik heb niet dag in dag uit de zorg voor het kind (en nog een paar andere kinderen en een man die veel te weinig verdient) Het blijft zoeken en uitproberen. En het is altijd maatwerk: elk kind en elk gezin is weer anders. We moeten ook respect hebben voor die eigenheid.

Kerst

Het wordt alweer kersttijd. Vanmorgen was het thema van de Mis: Christus Koning.

Ik vroeg me toen af: Hoe zou Maria gereageerd hebben als Jezus gehandicapt geboren was? De herders en de koningen die een koning kwamen zoeken, zouden raar opgekeken hebben als ze een spastisch kindje in de wieg gevonden hadden! Maar toen dacht ik: Onzin. Want ze vonden geen koning maar een kind! Het grootste wonder was toch dat een hulpeloos, arm kind zowel ruwe herders als vreemde wijzen tot tederheid en bewogenheid wist te inspireren. Dat doen onze kinderen ook. Ze zijn arm en gehandicapt, maar ieder is op zijn eigen wijze uniek. Sommigen zijn dondersteentjes en anderen schatjes. Ik denk dat we veel kunnen leren van de draagkracht van de moeders en de eigenheid van deze kinderen. Ze vonken van leven als er goed voor ze gezorgd wordt. Het is aan ons om ze niet hulpeloos te laten!

Maria Poulisse

Hartelijk dank aan alle gevers!

Weer mogen we Kerstmis vieren: de geboorte van een kind, een speciaal kind, Gods eigen zoon, en toch zo klein en kwetsbaar. Voor Jezus geen Mexicaanse griep, maar wel vervolging en daardoor de vlucht naar Egypte. Was Hij al een asielzoeker? Tweeduizend jaar later zijn er nog steeds mensen op de vlucht, op zoek naar een veilig heenkomen. Nog steeds hebben mensen anderen nodig die zich hun lot aantrekken. Dat gebeurt concreet door onze missionarissen. En dat kunnen zij alleen maar doen door uw hulp. Zoals u in deze Camillusbode kunt lezen, zetten zij zich juist ook in voor de zorg aan moeders en kinderen. Kleine, kwetsbare kinderen, niet alleen bedreigd door de Mexicaanse griep, maar door nog zoveel meer ziektes en aandoeningen, die vooral in de tropen op de loer liggen. Dankzij uw hulp kunnen onze missionarissen daar iets aan doen. Heel hartelijk dank namens hen.

Trix Coerts



Kom mee en je zult het zien

Onder dit motto werd op 9 oktober door de commissie roepen van de Nederlandse religieuzen in Den Bosch een dag georganiseerd. Uitgenodigd waren de religieuzen, die zich met werving en opleiding bezig houden en enkele andere mensen die geïnteresseerd zijn in de toekomst van het religieuze leven in Nederland. Het centrale thema van de dag was een plan van de commissie om te komen tot een "huis van de roeping". Het gaat dan niet om een stenen huis, maar om een plek waar mensen die geïnteresseerd zijn in het kloosterleven terecht kunnen met hun vragen of waar zij zich kunnen oriënteren binnen het rijke scala van vormen die de religieuzen in Nederland te bieden hebben. Het blijkt dat veel mensen die iets willen weten over het religieuze leven, op internet gaan zoeken en dan snel uitkomen bij de website van de KNR, de Konferentie Nederlandse Religieuzen. Steeds meer wordt internet gebruikt om informatie in te winnen en er is zelfs een startpagina van kloosters (www.klooster.startpagina.nl). Op deze pagina staan heel veel kloosters en religieuze groepen in Nederland, uiteraard ook de Camillianen. Terug naar het huis van de roeping. Juist omdat er zoveel verschillende vormen van religieus leven bestaan, is het goed om mensen die interesse hebben niet in dat bos te laten verdwalen. Er moet volgen

ons een plaats komen waar mensen te woord gestaan worden, hun vraag verduidelijkt wordt en daarvoor heb je ontmoetingen met concrete mensen nodig. Pierre Humblet, de secretaris van de commissie roepen, heeft langzaam zijn handen vol om mensen te ontvangen en te helpen met het verduidelijken van hun vraag. Ze kunnen toch gewoon een klooster bij hun in de buurt opzoeken, wanneer ze dat al weten te liggen, maar zo eenvoudig is dat niet. Dus een centraal punt, waar mensen terecht kunnen met hun vragen. Het plan is dus een "virtueel" huis te bouwen met een deur en een brievenbus, met een ontvangstruimte, een gesprekskamer, maar ook een ruimte van samenkomst, een bibliotheek en een gebedsruimte. Buiten de voordeur en de brievenbus kunnen de andere ruimten overal in Nederland staan bij religieuzen die bereid zijn mensen op weg te helpen, eventueel hun roeping te verduidelijken en in contact te brengen met de groep religieuzen die bij hen past. Op 9 oktober hebben we met zijn allen de bouwplannen besproken en samen nagedacht over de verschillende ruimtes en bemensing van het huis. Het was een inspirerende bijeenkomst die perspectief biedt voor de toekomst.

Paul Schreur

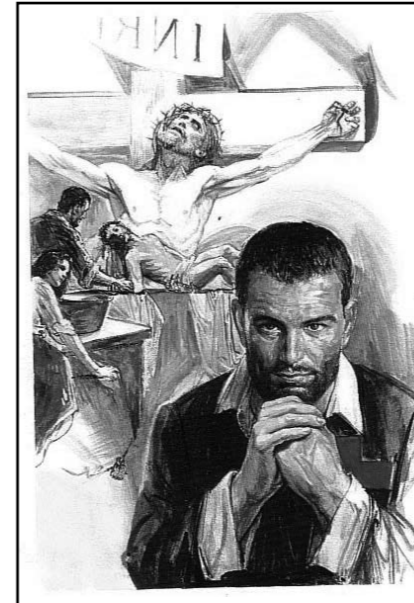
Nogmaals over giften en ANBI



Wij als klooster van de Camillianen zijn onderdeel van de Nederlandse kerkprovincie van de katholieke kerk en als zodanig hebben wij een ANBI erkenning. Deze erkenning is nodig om uw gift van de belasting te kunnen aftrekken. Er zijn twee soorten giften. De gewone giften aan goede doelen, dus ook aan ons. Deze giften kunt u van de belasting aftrekken, wanneer het totaal van de giften per jaar minimaal 1% van uw drempelinkomen is en maximaal 10%. Daarboven geldt de belasting aftrek dus niet. Een andere vorm zijn de periodieke giften. Deze kennen geen maximum, maar hebben de volgende voorwaarden: Er moet ieder jaar een gelijk bedrag worden overgemaakt. Minimaal gedurende 5 jaren en eindigend bij het overlijden van de schenker. Deze periodieke gift moet bij een notaris worden vastgelegd. Mocht u nog vragen hebben neem dan a.u.b. contact op. Uiteraard zijn giften aan onze missies ten allen tijde welkom.

Paul Schreur

Humanisering van de zorg



Vanmorgen las ik in de krant een artikel van Marcel van Dam, waarin hij zich zorgen maakt over de weg die Nederland de laatste jaren heeft ingeslagen als het gaat om de sociale samenhang. Hij merkt onder andere op, dat de zorg voor ouderen in onze samenleving niet alleen steeds meer te lijden heeft onder de kille slogans van de marktwerking, maar ook onder steeds verder toenemende bezuinigingen. In dat artikel kon ik me volledig herkennen. Dagelijks merken we zowel bij de patiënten en bewoners alsook bij de werkers, dat zij werkelijk gebukt gaan onder de economische druk, die op de zorg ligt. Iedereen speelt elkaar de zwarte piet toe wanneer het om de oorzaken gaat. De regering deugt niet in zijn tomeloze drift tot bezuinigen, de zorgverzekeraars en

verbindingskantoren zijn alleen maar gericht op het uitkeren van winst aan de aandeelhouders, de salarissen van de specialisten en vooral van die geldwolven van bestuurders die reusachtige bonussen krijgen, de zusters en broeders in de zorg, die niet efficiënt kunnen werken en er geen idee van hebben wat een kletspraatje met een patiënt van 5 minuten wel niet kost. Iedereen gooit de schuld en de last over de schutting van de buurman.

Op initiatief van de katholieke sector van de geestelijke verzorgers in zorginstellingen vindt er in maart in Rome samen met de Camillianen een congres plaats met als thema: "humanisering van de zorg". Een geweldig uitstapje om in Rome een congres te organiseren, kan dat niet op de Veluwe? Natuurlijk is Rome de moeite van het bezoeken waard, maar de eigenlijke reden is om een inzicht te krijgen in de ontwikkeling die zich wereldwijd in de gezondheidszorg voltrekt. Waar het in veel landen nog een gevecht is om toegang te krijgen tot de zorg, een dokter te kunnen bezoeken of verpleegd en behandeld te kunnen worden, zie je aan de andere kant een steeds grotere tendens om de zorg te verankeren in protocollen en schema's, waarin de individuele patiënt ten onder dreigt te gaan. Vanuit alle kanten



van de wereld zullen dus Camillianen naar Rome reizen om samen met de Nederlandse en Vlaamse pastores hun ervaringen, uitdagingen en bezieling te delen. Juist binnen de kerken heeft de zorg voor zieken en armen steeds een centrale plaats ingenomen en werd zorg niet alleen gezien als een product of een dienst, maar juist als een relatie met een medemens die ook mij als hulpverlener raakt.

In Nederland hebben we intussen twee studieconferenties gehad om ons op het congres voor te bereiden en in maart zal dan de grote ontmoeting plaats vinden. Er zullen ongeveer 40 Nederlanders, 30 Camillianen en 20 Vlamingen deelnemen. Uiteraard krijgt u in het juninummer van 2010 een verslag van het congres.

Paul Schreur



TPG Post

Port betaald
Port payé
Pays-Bas

Mocht het adres op deze Camillusbode
onjuist zijn, wilt u deze dan aan ons
terugsturen met het verbeterde adres.

U ontvangt dan van ons
een nieuw exemplaar.

Heeft u geen interesse (meer) om de
Camillusbode te ontvangen,
wilt u deze dan ook aan ons terugsturen
met een kleine aantekening hierover.

Dan verwijderen wij uw adres
uit ons bestand.

Camillusbode
december 2009

AFZENDER:

Camillianen
Heinsbergerweg 174
6045 CK Roermond
Holland